

คุ้ม นางครวญ

เสียงซึงแว่วครวญคร่ำจากคุ้มร้างยามวิกาล
คือความรัก...ความแค้น...สุขน่านอกกรอวันสะสาง
ตามจองเวรล้างผลาญทุกชาติทุกภพ

วิสุทธิชัย – สรรรัตน์

๑

แม่ห้วงรัตติกาล ของวันจะฉาบฟ้าให้เป็นสีดำนาคูรีใหญ่ ทว่าห้วงอันมืดมิด ณ ที่แห่งหนึ่งกลับอาบสรรพสิ่งให้มืดมิดมาเนิ่นนานราวสอง ศตวรรษ! แสงจันทร์ในคืนนี้คล้ายจะเป็นแสงสว่างเดียวที่ทอทอดส่องคุ้มร้าง เผยให้เห็นเงาทะมึนของเรือนไม้โบราณ คุ้มเก่าหลังนี้ตั้งอยู่ทางภาคเหนือของ ประเทศไทย ใต้ถุนคุ้มยกสูงโดยมีเสาไม้ค้ำอยู่หลายสิบต้น สภาพเหมือนถูกทิ้งร้าง มาหลายสิบปี ผู้คนต่างรำลึกกันว่าเป็นคุ้มผีสิง มีคนได้ยินเสียงผู้หญิงร้องให้ ดังแว่วมาอยู่ตลอด บางทีก็มีเสียงซึ่งลอยมาตามสายลมขยับไปกับเสียงร้องดังกล่าว

แจกเช่นในขณะนี้ ท่ามกลางความมืดนั้นมีเสียงของหญิงสาวแผ่วเบา คร่ำครวญถึงใครบางคน ในน้ำเสียงเปี่ยมล้นด้วยความรัก

“พี่เทพ ยอดดวงใจของข้าเจ้า พี่คือดวงตะวัน ข้าเจ้าคือจันทร์” เสียง ของนางดังแว่ว “พี่พรากจากข้าเจ้าไปนานนัก ไม่ว่าพี่ไปอยู่แห่งใดหนใด ข้าเจ้า จงรักพี่ไป ไม่มีวันเสื่อมคลาย”

หากแต่ชั่วครู่หนึ่ง เสียงถวิลหานั้นก็กลายเป็นน้ำเสียงแห่งความจงชัง

“น้องดาราราย น้องพิษ น้องแพศยา น้องทรยศ เจ้าพรากพี่เทพของข้า” เสียงหวานใสกลายเป็นแหบพร่า “ไม่ว่าเจ้าไปอยู่ที่ใด ข้าจะขอผูกเวร ล้างเจ้า ผลาญเจ้า ทุกชาติ ทุกภพ ตลอดไป”

ภายในห้องนอนใหญ่ของคุ้มเจ้าเกิดฉาวประดัดประดาด้วยข่าวของโบราณในสมัย ล้านนาซึ่งอยู่ในละแวกเดียวกับคุ้มร้าง เจ้าเกิดฉาวนอนหลับอยู่บนเตียง ท่าทาง กระสับกระส่ายอย่างคนตกอยู่ในภวังค์ฝันร้าย แม้จะมีอายุอานามถึงเจ็ดสิบห้าปี แล้ว แต่หญิงชราอย่างแม่เจ้ายังคงมีเค้าความงามอยู่ คนเป็นเจ้าผวาตื่นขึ้น

หายใจหอบถี่

เจ้าเง็กฉวางลุกลงจากเตียง นำแปลก...สายตาที่ดูมีอำนาจ แต่ลึกๆกลับแฝงความระทมทุกข์เอาไว้ หญิงชราเดินไปที่หน้าต่างไม้บานใหญ่ ทอดสายตามองออกไปด้านนอก เห็นแนวต้นไม้ในบริเวณคุ่มดูเป็นระเบียบและโปร่งตา แต่ไกลออกไปกลับมีแนวต้นไม้ใหญ่หนาทึบ และที่สุดสายตาคือยอดหอของคุ่มร้างโผล่ขึ้นมาท่ามกลางแสงจันทร์

หญิงวัยเจ็ดสิบห้าไม่อาจข่มตานอนลงได้อีกเลย จนพระจันทร์คล้อยลับ และพระอาทิตย์ขึ้นแทนที่ในทิศตรงข้าม

คุ่มใหญ่ของเจ้าเง็กฉวางเป็นหมู่เรือนโบราณขนาดมหึมา มีซันและระเบียงเชื่อมเรือนและหอต่างๆ เข้าด้วยกัน อายุอาณานิคมของคุ่มยาวนานกว่าร้อยห้าสิบปี แต่ถูกบูรณะอย่างดีอยู่บ่อยครั้งจึงยังดูใหม่ หากได้ผู้ฟังไปตามกาลเวลาเช่นคุ่มโบราณในยุคเดียวกัน

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง เสียงเคาะประตูดังขึ้น เจ้าเง็กฉวางกล่าวเชิญตาของชายชรารูปร่างผอมเกร็งวัยเจ็ดสิบปี แต่ยังคงแข็งแรง เดินเข้ามาในห้องสมุดซึ่งมีหนังสือวางเรียงแน่นชั้น ส่วนมากเป็นหนังสือเก่า รวมทั้งสมุดไทย นอกจากนั้นห้องนี้ยังมีของเก่าโบราณหลายชิ้น เช่น พิณพม่า ตู้พระธรรม และที่มุมหนึ่งของห้องมีหีบแบนยาวซึ่งมีสายตักแตงงดงามวางอยู่ เจ้าเง็กฉวางกำลังยื่นมองที่หีบนี้อย่างวิตกกังวล ตาทองเดินมาแล้วลงนั่งคุกเข่า

“เจ้าเรียกผมมา มีธุระอะไรหรือเปล่าขอรับ”

“ตาทอง แก่ไปดูคุ่มเก่าบ้างหรือเปล่า” เจ้าเง็กฉวางถามตรงๆ ตาทองอีกอึก เพราะคิดจะโกหก

“ผมเข้าไปดูบ่อยๆ แม่เจ้า” ชายสูงวัยรูปร่างผอมเกร็งตอบ

“แล้วเครื่องป้องกันทั้งหลายยังอยู่ดีหรือไม่” หญิงวัยเจ็ดสิบห้าอดห่วงไม่ได้

“โอ้ แม่เจ้า ไม่มีใครกล้าเข้าไปยุ่งหรอก” ตาทองตอบ

“ไม่ว่ายังไง แกก็ต้องคอยตรวจตราให้ดี” เจ้าเง็กฉวางกล่าวย้ำ

“โอ้ แม่เจ้า” ตาทองนอนใจ “ถ้ายันต์ที่ยอดคும்ยังอยู่ดี อะไรข้างในก็หลุดออกมาไม่ได้หรอก”

แสงตะวันยามสายขยับคืบมากระทบที่ยอดคும்ร้าง บริเวณส่วนจั่วมีไม้ท่อนหนึ่งอยู่ที่พอผิวไม้ต้องกับแสงอาทิตย์ ตัวอักษรธรรมซึ่งจารึกไว้เต็มพริตก็สะท้อนเรื่องขึ้นเป็นสีทอง มีน้อยคนนักที่จะสังเกตเห็น

นายดำเดินถือกระบ่าใบใหญ่พอสมควรรอบเข้ามาในคும் โดยมีลูกสมุนอีกสี่ชีวิตเดินตาม เขาเป็นหัวหน้ากลุ่มคนค้ายาเสพติด ชายหนุ่มก้าวลงบันได้ไปยังชั้นใต้ดินอย่างมั่นใจว่าไม่มีใครรู้ใครเห็นการมาเยือนของเขา เมื่อลงไปถึงชั้นล่างผนังอิฐด้านหนึ่งมีรอยแตก เขาดึงก้อนอิฐออกอีกจนเป็นโพรง แล้วเปิดกระบ่าตรวจดูข้างใน มีธนบัตรใบละพันเป็นปึกๆ รวดยี่สิบห้าบาท หัวหน้ากลุ่มคนค้ายาเหลียวซ้ายแลขวาปิดกระบ่าแล้วใส่ลงในโพรง จากนั้นจึงก่ออิฐปิดโพรงให้เรียบร้อย นายดำสัมผัสได้ว่ามีใครแอบมองตนอยู่ แต่พอหันขวับไปดูกลับไม่เห็นใครสักคน

อยู่ดีๆ แสงที่ฉาบให้ตัวอักษรธรรมบนชื่อเป็นสีทองก็หายไปพลัน เมฆก้อนใหญ่ลอยมาบังท้องฟ้า มีเสียงฟ้าร้องคำรนครืนครืนดังไปทั่ว รวมทั้งบริเวณคும்ใหญ่

ที่ด้านนอก ลมหอบใบไม้แห้งจากพื้นดินปลิวว่อน ตาทองเดินมา บรรดาคณงานชายต่างวิ่งวุ่น ตาทองแหงนดูเมฆอย่างรู้สึกประหลาด โดยเฉพาะบริเวณเหนือคும்ร้างซึ่งมีเมฆดำแน่นเต็มฟ้ามากกว่าจุดอื่น ทวยเมฆนั้นเคลื่อนปั่นป่วนพยับโพลมชวนให้ขนลุกชู

เจ้าเง็กความมองออกไปที่หน้าต่าง เมฆกลุ่มใหญ่ลอยเข้าคลุมท้องฟ้าจนแสงสว่างหายไปในพริบตา ห้องรับแขกมีดวงบลงในทันทีใครราไม่ใช้กลางวัน หญิงชราลุกพรุดขึ้น สีหน้าหวาดกลัว

“ฟ้าร้องหรือ ฝนฟ้าอะไรกันตกเดือนนี้” เจ้าเง็กถามตามสายใจ แม่บ้านวัยสี่สิบที่อยู่กันมานานจนเป็นเหมือนลูกหลานมากกว่าสาวใช้

“ฝนหลงฤดูมั่งเจ้า แม่เจ้า”

เปรี้ยว!

เกิดสายฟ้าสว่างจ้าผ่าลงยอดคุ่มตรงบริเวณจั่วไม้ที่ลงอาคมตัวอักษรธรรม
ก่อนไม้นั้นระเบิดตุ้ม แตกเป็นเสียงๆ กระเบื้อง ไม้ หลังคา ตกพรุลงพื้น
ด้านในคุ่มตรงหน้ากลุ่มพ่อค้ายาเสพติดที่เพิ่งเดินขึ้นมาจากชั้นใต้ดินพอดี ทุกคน
ผงะกระโจนหลบกันไปคนละทาง

พอได้สติหายตกใจจึงลุกขึ้นกลับมามองที่ตอนไม้ ตัวอักษรจารึกไว้พลัน
เรื่องขึ้นแล้วมอดหายไปเหมือนอาคมเสื่อม

“พี่เห็นไหม” ไอ้จืด ลูกน้องซึกกลัวถาม

“ไม่เห็น” หัวหน้าพ่อค้ายาปากสั้น “กูไม่เห็นอะไรสักอย่าง”

ทันใดนั้น ฝนฟ้าใหญ่ก็เทลงมาจนเหล่าพ่อค้ายาเสพติดไม่สามารถออกไป
ไหนได้ จำต้องทนหลบอยู่ที่คุ่มร้างต่อ ทั้งที่สัมผัสได้ว่ามีพลังงานบางอย่างอยู่ใน
สถานที่แห่งนี้เป็นแน่

กว่าพายุฝนจะหยุดสายก็จวบจนดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า ภายนอกคุ่มร้าง
ยังดูมืดทะมึนเช่นทุกคืน จู่ๆ ก็เกิดหมอกบางๆ ขึ้นภายใน ปกคลุมพื้นแล้วเริ่ม
หนาแน่นขึ้น มวลหมอกจำนวนมากไหลเรื่อยมาตามชั้นบันไดอิฐลงไปถึงพื้นห้อง
ใต้ดิน

เหมือนมีอะไรตลใจให้นายดำตั้งอิฐที่ซ่อนกระเป๋าวัวเมื่อครู่ออก บรรดา
ลูกน้องยืนมองดูคนเป็นหัวหน้าอยู่ด้านหลัง พอตั้งอิฐก้อนสุดท้ายออก นายดำ
ก็ชะงัก ในโพรงซอกอิฐนั้นวางเปล่า

“อะไรเหรอฟี” ไอ้มีน ลูกน้องคนแรกสงสัย

“พวกมึง...ใครเอาเงินไป” หัวหน้าพ่อค้าหันขวับมา มือตึงป็นขึ้นมาพาลาง
จ้องทุกคน ดวงตาดูดันจนลูกน้องทั้งสามคนผวา ต่างมองกันหน้าซีดอย่างงุนงง

“อะไรฟี่” ไอ้แหลม ลูกน้องอีกคนพูดขึ้น “พวกผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้แหละว่า
พี่เอาเงินมาซ่อนไว้”

“กูไม่เชื่อมึง” นายดำवाद “พวกมึงนั่นแหละเอาเงินไป”

“หรือว่า...” ทุกคนมองดูลูกน้องปอดแหกอย่างไอ้จืด “ผี...ผีลักซ่อน ผีมันบังตาให้มองไม่เห็น”

หัวหน้าพ่อค้ายาเสพติดดาวว หันปากกระบอกปืนมาแล้วลั่นไกเปรี้ยง ไอ้จืดผงะหาย เลือดไหลทะลักจากอกสิ้นใจตาย ไอ้มีนกับไอ้แหลมต่างแตรร้องเสียงดังลั่นอย่างคาดไม่ถึง

“ไอ้สัตว์ มึง!” มีนชักปืนออกมาแล้วลั่นไก นายดำยิงสวนไป กระสุนทะลุเข้ากลางอกไอ้มีน ส่วนหัวหน้าโดนเข้าที่ข้างเอว เลือดไหลปรือออกมา

ไอ้แหลมตัดสินใจวิ่งหนีขึ้นบันไดไปได้ครึ่งทาง นายดำยิงตามเข้ากลางหลัง แหลมผงะหายกลิ้งตกบันไดลงมาคอหักเสียชีวิตอยู่ที่พื้น

นายดำมีอาการแค้นคล้ายวิกัลจริต เข้าเตะศพลูกน้องทั้งสามอย่างบ้าคลั่ง พอมองไปยังโพรงอิฐก็ตกใจ กระเป๋าใส่เงินยังวางอยู่ คนเป็นหัวหน้าถลาเข้าไปดู รูดซิปปิดเพื่อตรวจสอบเงินข้างใน ปรากฏว่ายังอยู่ครบ

นายดำมีอาการสับสนถึงขีดสุด หันมองดูศพลูกน้องทั้งสาม

“นี่มัน...นี่มันอะไร” หัวหน้าพ่อค้าหวาดหัวนึ้สับสน ความล้าหนักผิดพลุ่งขึ้นมาจนเข้าอ๋อนทรุดตัวลง

ทันใดเลือดที่เจิ่งนองจากศพทั้งสามก็กลับเคลื่อนไหว มันพุ่งเป็นสายไหลไปตามพื้นราวปรอท ตรงไปยังหลุมศพสามหลุม ลำเลือดเคลื่อนไปกองบนผืนดิน แล้วซึมซาบลงในดิน หัวหน้าพ่อค้ายาเสพติดยีนตกตะลึงพริ้งเพริด

เกิดหมอกควันประหลาดรวมตัวกันเป็นร่างคนสองร่างเหนือหลุมศพ หัวหน้าพ่อค้าผงะหายจนลุกไม่ขึ้น มองดูภาพตรงหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา กลุ่มควันนั้นรวมตัวกันเข้มข้น กลายเป็นร่างหญิงสองนาง ผมเกล้า นุ่งซิ่นกรอมเท้า มีผ้าคาดอก ดวงหน้าขาวซีด และมีดวงตาชั่วร้าย

หัวหน้าพ่อค้าผวาลุกขึ้น มันเอาปืนยิงเข้าไปร่างทั้งสองนัดแล้วนัดเล่า แต่กระสุนกลับทะลุร่างทั้งสองไปหมด พอเห็นท่าไม่ดี ชายหนุ่มก็ตาเหลือกลานวูบเดียว...ปีศาจทั้งสองก็ก้าวถึงตัว มันยื่นมือผลักพ่อค้าให้ถลาไปคุกเข่า ณ หลุมตรงกลาง

อนุควันพุ่งขึ้นจากหลุมดังกล่าวแล้วรวมตัวกันเป็นร่างระเหิดระหง ด้วยภูษา
พัสดรามณณ์ ผมเกล้าสูงปักดอกไม้คำ ดวงหน้าดงามพิลาสพิไลพลันยิ้มแย้ม

หัวหน้าพ่อค้าตกตะลึงจังจัง ร่างของนางบริวารทั้งสองขยับถอย นายค้า
แพ่ร้องพร้อมหยิบปืนยิงใส่ทั้งสองอีกครั้ง

ใบหน้างามของสองนางกลายเป็นโกรธซึ่ง นางที่ดูสุภาพกลายเป็นปีศาจร้าย
ดวงตาเบิกโพลง ปากแสบะ

ร่างนายค้าผงะหายลอยขึ้นบนอากาศแล้วพุ่งหัวโผล่ไปตกกลางห้อง ร่างดงาม
สยองขวัญจิกสายตาจ้องมองอีกฝ่าย ทันใดร่างหัวหน้าพ่อค้าก็คล้ายระเบิดจาก
ภายใน เศษเลือดเนื้อกระเด็นไปทุกทิศทาง พลันใบหน้านางปีศาจกลับจางลงเป็น
ดงามดังเดิม

ยอดหล้า นางคือวิญญานของเจ้ายอดหล้านั่นเอง!

เจ้าเง็กถาวผวาตื่นขึ้น หลิงซราลุกนั่งบนเตียง หน้าเผือดซีดมีเหงื่อเม็ดใหญ่
ผุดพรายและหอบหายใจถี่ระรัว

หลิงซรานั่งครุ่นคิดอยู่บนเก้าอี้หวายในส่วนรับแขกของคฤหาสน์ ส่วนตาทอง
คูกเข่าอรับใช้อยู่ที่พื้นข้างๆ

“ฉันไม่วางใจ” เจ้าเง็กถาวตัดสินใจเอ่ยออกมา “ตาทอง แก่ไปตามมหาจรรยา
มาเดี๋ยวนี้”

“โอ้ นี่มันตีสามแล้วนะแม่เจ้า” คนเป็นปาวย่อน

“ฉันบอกให้ไปก็ไป ไป!” หลิงซราตวาดด้วยความโมโห

ตาทองเลิกอึดออดแล้วรีบลุกขึ้นเดินออกไป เจ้าเง็กถาวนั่งร่อนรนเพราะรู้ดี
ว่ากำลังจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้น อยู่ดี ๆ คนเป็นเจ้าก็รู้สึกประหลาดใจในอก พอก้มมอง
ที่พื้นก็เห็นหมอกจาง ๆ ลอยเรียงมาเป็นสาย แม่เจ้ารีบขยับเท้าหนี

ทันใดก็มีเสียงซึ่งแว่วมาเบา ๆ เจ้าเง็กถาวตาเบิกโต หันขวับมองไปยังต้นเสี้ย
ทันที เสียงซึ่งดังขึ้นเรื่อย ๆ หลิงซราก้าวเข้ามาในห้องสมุดด้วยใบหน้าซีดเผือด
แสงจันทร์ส่องทอดทาบบนกล่องสี่เหลี่ยมแบน หลิงซรามั่นใจ เสียงซึ่งดัง

มาจากข้างในกล่องนั้น!

เจ้าเก็จถวายนมือที่สี่ระริกไปเปิดกล่องออก เสียงซึ่งดังกึกก้องขึ้น คนเป็นเจ้าถึงกับตะลึงเมื่อพบว่าในกล่องนั้นมีชิงโบราณ รูปทรงงดงามมีรอยแกะสลักเสลา ที่เส้นสายของชิงมันดีดไหวด้วยตัวเอง

เจ้าเก็จถวาตัดสินใจออกไปนอกคุ่มใหญ่ เดินไปตามถนนซึ่งโฉบด้วยกรวดตลอดสองข้างทางมีต้นไม้หนาทึบ เส้นทางนี้เป็นเหมือนทางที่ถูกปิดตาย ไม่มีใครใช้สัญจรมาเนิ่นนานแล้ว ในมือของเจ้าเก็จถวาถือผ้าไหมผืนงามไว้ราวกับของเลอค่า หญิงชราอยู่ในสภาพเหมือนกึ่งรู้ตัวกึ่งตกอยู่ในภวังค์ แวตตาของเจ้ากลับดูเลื่อนลอย

ทันใดนั้นมีเสียงม้าร้องดังกึกก้องประหลาดมาแต่ไกล เสียงฝีเท้าดังไกลเข้ามาเรื่อยๆ เจ้าเก็จถวาทั้งประหลาดใจทั้งกลัว พยายามหรีตาฟังมอง

ที่ปลายถนนมีคว้นสี่ตาหนาทึบ ม้าสี่ตัวมที่มลากรถม้าคันเล็กออกมาจากกลุ่มคว้น ม้าตัวนั้นดวงตาเรืองแสงเป็นเปลวไฟเรื่อเรื่อ ขนแผงคอของมันไหวสะบัดเป็นเปลวไฟสีเหลืองอมเขียว ประตูรถเปิดออกเอง แม่เจ้าก้าวขึ้นไป

ม้าปีศาจลากรถตีวงกลับ มันพลันพยศขู่พลงยกสองขาหน้า ไม่นาน... ม้าตัวดังกล่าวก็พุ่งหายกลับเข้าไปในกลุ่มคว้น

กลางคุ่มร้างซึ่งมียกพื้นสูงเป็นสวนเชื่อมเรือนต่าง ๆ เจ้าเก็จถวาถือชิงห่อด้วยผ้าเดินไปหยุดยืนแล้วมองรอบ ๆ สภาพภายในคุ่มค่อนข้างกว้าง ทุกอย่างแลดูเป็นเงาตะคุ่ม ๆ ซ่อนอยู่ในความมืดดำ มีเพียงแสงสว่างจากแสงจันทร์ที่ส่องกระทบให้พอเห็นสิ่งต่าง ๆ หากประเมินด้วยตาจะเห็นว่าไม่มีเครื่องเรือน มีเศษผ้ามานผูกฟังกองอยู่กับฉากไม้ฉลุที่ล้มคว่ำ

เจ้ายอดดล้าสั่งให้ผันกับเพื่อนจุดประทีป ไม่นานนักแสงสว่างจากผางประทีปตรงนั้นตรงนี้ก็ถูกจุดขึ้นนับสิบจุด บริเวณโดยรอบพลันสว่างเรืองรองขึ้นสภาพเรือนร้างหายไปกลับกลายเป็นเรือนหลังงามซึ่งภายในเต็มไปด้วยเครื่องเรือนมีราคา เจ้ายอดดล้านั่งอยู่บนตั่ง ภูษาพัศตราภรณ์ระยิบระยับ ทางด้านหลังมี

ฉากไม้ฉลุดูเหมือนทำด้วยทอง มีม่านปักผืนใหญ่กันส่วนต่างๆ ที่พื้นมีนางผ่น และนางเพื่อนหมอบกราบอยู่ เจ้าเกิดจลาจลสิ่งกับภาพตรงหน้า หวาดกลัว แต่ก็ยังต้องก้าวต่อไป

“เข้ามาสิ” เจ้ายอดหล้าเอ่ยชวน

เจ้าเกิดจลาจลก้าวไปตรงหน้าพร้อมกับย่อกายลง วางซึ่งแล้วหมอบกราบ โดยยอหดหล้าจ้องมองมา

“รู้ใหม่ว่าข้าคือใคร” หญิงสาวถาม

“รู้เจ้า ท่านคือเจ้ายอดหล้า ย่าทวดของข้าเจ้า” เจ้าเกิดจลาจลตอบ นางผ่นนางเพื่อน ยิ้มแย้มคึกคัก ยอดหล้ามีแววทั้งพอใจทั้งโกรธ

“เจ้าดูแก่เผ่น่าก เหล่นของข้า” ยอดหล้ายื่นมือมาตรงหน้า

เจ้าเกิดจลาจลรู้ว่าย่าทวดต้องการอะไร จึงส่งซึ่งให้ ยอดหล้ารับซึ่งมาไว้บนตักอย่างรักใคร่ผูกพัน

“ขอบใจเจ้าที่ดูแลของของข้าไว้ให้” ยอดหล้ายิ้มอย่างพอใจ “เจ้าคงเหนื่อยยากมากสินะ ไม่ว่าจะอย่างไร เจ้าก็หมดหน้าที่ของเจ้าแล้ว”

เจ้าเกิดจลาจลตาเบิกโต ส่งสายตาวิ่งวอนอย่างไร้ความหวัง เจ้ายอดหล้ามองผู้เป็นเหลนอย่างเยินยา

“ของทุกอย่างที่ข้ามี ที่ข้าครอบครอง ที่ข้ารัก จะต้องคืนกลับมาหาข้า” เจ้ายอดหล้าเอ่ย “ส่วนเจ้า...จงพักผ่อนเถิด”

เจ้าเกิดจลาจลน้ำตาไหลพราก หมอบซบลงกับพื้น ความมั่งเมื่องของคุ่มเจ้านางวูบหาย มีเพียงเจ้าเกิดจลาจลหมอบอยู่ในเรือนรกร้างและมีดมัว

ที่ด้านหลังของคุ่มร้างมีขานเรือนใหญ่เปิดกว้าง มองเห็นห้องฟ้าเบื้องบน เจ้ายอดหล้ายืนอยู่ โดยนางผ่นกับนางเพื่อนยืนข้างหลัง คนเป็นเจ้าเหยหน้าขึ้นพร้อมวาดสองแขนออก ทนไฉนนั้น บนห้องฟ้ามีฝูงกาขับร้อยบินมา คล้ายกลุ่มหมอกควันบินวนอยู่เหนือระเบียงเรือน ส่งเสียงกาๆ ฟังดูน่าสยดสยอง ยอดหล้ายื่นมือไปอีกที่ใหญ่ตัวหนึ่งบินมาเกาะบนหลังมือ ดวงตาของกาถูกเรืองเรืองเป็นไฟ

“นกอ้อยของข้า...จงบินไป...บินไปให้ทั่วทุกทิศทุกถิ่น ตามหายอดดวงใจของข้าให้เจอ”

อีกปีศาจร้องกาๆยาวราวรับคำสั่ง ก่อนบินขึ้นไปเบื้องบนเพื่อแจ้งคำสั่งให้ฝูงกาปีศาจรับรู้ เหล่าฝูงกาส่งเสียงร้องตอบรับการถ่ายทอดคำสั่ง แล้วบินกันเป็นหมู่สูงขึ้นไปราวม่านควัน

เจ้ายอดหล้ามองตาม ดวงตาวาววับเบี่ยมความหวัง

หลายชั่วโมงต่อมา เหนือถนนฟ้ากรุงเทวมหานคร ฝูงอีกาปีศาจบินมาเป็นกลุ่มดำมืด ก่อนบินกระจายแยกไปทุกทิศทาง อีกาจำฝูงดวงตาเป็นไฟบินนำฝูงกาสายหนึ่ง มันสอดส่ายตามองหา แล้วบินวูบลงสู่เบื้องล่างเพียงตัวเดียว

ณ คอนโดใต้ใจกลางย่านธุรกิจ ตริภพนอนหลับอยู่บนเตียง ห้องนอนของชายหนุ่มมีขนาดใหญ่และหรูหรา เครื่องเรือนออกโทนซิมม ไม่มีของจุกจิกตามประสาผู้ชาย เขาเป็นหนุ่มหล่อหน้าคม ทว่าคิ้วเข้มนั้นขมวดมุ่น เขากำลังจมลงสู่ภวังค์ฝันที่เห็นเพียงความมืดมิดกับกลุ่มมอดูควันสีขาวซึ่งรวมตัวกันเป็นใบหน้าที่ดงามของเจ้ายอดหล้า

“พี่เทพ ยอดดวงใจของข้าเจ้า” ดวงหน้าของยอดหล้ายิ้มแย้ม “พี่คือดวงตะวัน ข้าคือจันทร์”

ตริภพกลับอึดอัดกระสับกระส่าย แต่ยังคงหลับไหล ไม่ได้สะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกปีศาจเกาะนั่งอยู่บนขอบระเบียง ดวงตาลุกเป็นเปลวไฟส่องมองชายหนุ่มอย่างไม่ละสายตา

บริษัทละครของฐาปกรณ์เป็นออฟฟิศเล็กๆที่เขาตึกแห่งหนึ่งอยู่ ตึกดังกล่าวก็อยู่ในหมู่บ้านที่มีสำนักงานและอาคารเพื่อการพาณิชย์เรียงติดกันเป็นทิวแถว ลานจอดรถที่หน้าบริษัทละครของฐาปกรณ์จึงเป็นลานจอดของส่วนรวม ไม่แปลกอะไรที่จะมีผู้คนเดินไปมาพลุกพล่าน

รถสปอร์ตสุดหรูรุ่นล่าสุดแล่นเลี้ยวมาจอด ความโฉบเฉี่ยวทำให้ผู้คนในลานจอดรถพากันเหลียวมองขณะประตูรถสปอร์ตเปิดออก ตริภพแต่งตัวล้าลอง